

FRA FLADE TIL STOFLIGHED TIL RUM

Louise Sass arbejder med fladen og det taktile. Fokus ligger på samspillet mellem flade og rum, et samspil som hun intensivt og stadigt afsøger.

I Japan har hun studeret hvordan papirmagerne ved artikulering og forædling af papir, washi, kan få det til at lyse, være gennemskinneligt, give varme, være følsomt, føjeligt og lydløst. Papiret bliver bearbejdet til et niveau hvor det på en naturlig måde opfylder et funktionelt og æstetisk behov, som det var udtænkt til. Papirets kvalitet afhænger af hvilken forarbejdning det er undergået og hvilket materiale det er lavet af, som f.eks. morbærtræ, hør eller bomuld.

På en lignende måde søger Louise Sass efter materialernes kvalitative og sanselige overfladeegenskaber ved at male og arbejde med komposition, rytme, bevægelse og stemning. Processen «at male» skal her forstås som de handlinger, så som at gennemvæde, rive, klistre, tegne, stemple, trykke, farve etc., der skaber overfladerne.

Louise Sass reducerer sit materiale, tekstil, papir eller farve til stoflig flade, som hun former til nye identiteter i relation til det sted, det rum, hvor de skal indgå. Her ved opstår der en slags organisk forbindelse mellem de bearbejdede flader og rummet, som når et tapet rulles op af rummets væg og skaber nyt liv.

Hun henter sine motiver fra de nære omgivelser, fra den mudrede jord, fra sandet i den japanske have, fra rækker af vinduer eller curtainwall facader. Hun forenkler disse strukturer og synliggør dem som mønstre i sine arbejder ved serielle gentagelser. Motiverne er ikke afgørende som referencer. De har kun betydning for at igangsætte en proces, der omsætter materialet, stof til nyt stof. Man inddrages aktivt i dette stofskifte som hun er katalysator for. Det er det vi oplever, når træets åre bliver omsat til tekstil og rum i vores hjem som med det mobile klædeskab *Nomadiskab* fra 1994 eller når den tørre jord i Namibia fra 1995 bliver til farver og mønstre af krakelerede flader eller dyreskind, som omgivelser til vores kroppe.

Oplevelsen af Louise Sass' arbejder baserer sig på begreber som farve, flade og mønster. Den kompositoriske orden, som det traditionelle stoftryk opererer med, nedbrydes, og materialet fremstår som én ting. Men går man tættere på, som i arbejderne med tuschstriber på papir fra 1997–98, viser der sig sprækker, mellemrum og overgange. Uafladeligt skifter overfladen karakter og er pludselig mange retninger, uendelig mange orienteringer. De små åbninger, der opstår i forskydningerne mellem de enkelte påførte lag af farve, lim eller papir, afslører stoffets evne til at bevæge os og påvirke vores opfattelse af omgivelserne.

Arbejderne «Lineær Stak» og «Undervejs» fra 1996–97 benytter sig af en meget enkel struktur af linier. Serigrafirammen anvendes som et stempel, der trykkes og gentages i det uendelige. I den fortløbne trykkeproces forskydes, drejes og vendes stemplet, så det færdige resultat fremstår som ét sammenfiltret billede. Et billede fyldt med rum,

hvor man kan fare vild – en form for labyrint, der skiftevis fører en ind i og ud af billedet.

Hvad enten Louise Sass arbejder med tekstil eller papir udnytter hun materialernes iboende potentialer og fremviser dem gennem de forskellige teknikker hun udvikler.

Et gennemgående træk ved hendes arbejder er de lineære strukturer. Lange linier og striber, der strækker sig over fladerne som horisonten, som årer i træ, vand i floder, elektriske strømme i kredsløb eller vinde. Det flyder let og elegant og billedet er aldrig afsluttet som en samlet helhed. Det virker som om hun maler frem og tilbage, op og ned, på kryds og tværs, med stribet maling direkte fra malerbøtten.

Louise Sass' arbejder fastholder det sanselige ved overfladen forud for den intellektuelle tolkning. Overfladen ligger passivt og afventende på at blive aktiveret af en bruger, der så indfanges i billedets mangfoldige verden. Brugeren bliver en aktiv del i materialets og rummets stofskifte.

I opbygningen af en overflade gennemgår Louise Sass en proces hvor ét lag lægges på ét andet lag på ét tredje lag og så fremdeles, hvilket frisætter det enkelte lags betydning til en ny betydning, der er afhængig af samspillet med de øvrige. Der opstår en symbiose mellem farve, motiv og materiale, der sanses forskelligt afhængig af om det er papir eller tekstil. I tekstiltrykket ætzes farven ind i tekstilet og de enkelte lag kan nok ses, men ikke føles. Anderledes forholder det sig med papir. Den våde farve gennemvæder papiret, der buler og vrider sig under tørringen så det to-dimensionelle motiv optræder i relief, som det tydeligt mærkes og ses i papirarbejderne fra udstillingen på Gentofte Kunstbibliotek i 1998.

Louise Sass er midt i en udvikling, hvor striber, linier og retninger udsættes for eksperimenter og bearbejdnings, der blotlægger fladens og rummets mangfoldige muligheder.

Stig L. Andersson

Lektor, arkitekt.

From surface to materiality to space

Louise Sass works with the surface and the tactile. The focus is on the interplay between surface and space, an interplay she is constantly, intensely exploring.

In Japan she has studied how the paper-makers, by articulating and refining paper, can make it luminous, translucent, warm, sensitive, pliable and soundless. The paper is worked to a level where it naturally fulfils the functional and aesthetic need for which it was intended. The quality of the paper depends on its preliminary processing and the material of which it is made – for example mulberry wood, flax or cotton.

In a similar way, Louise Sass looks for the qualitative and sensory surface properties of the materials by painting and working with com-

position, rhythm, motion and mood. The process of «painting» should be understood here as the actions, such as soaking, tearing, pasting drawing, stamping, printing, colouring etc., which create the surfaces.

Louise Sass reduces her material – textile, paper or colour – to a material surface which she forms into new identities in relation to the place, the space, of which it is to be a part. This means that a kind of organic connection arises between the worked surfaces and the space, as when a wallpaper is rolled up the walls of the room and creates new life.

She takes her motifs from her close surroundings, from the muddy earth, from the sand in the Japanese garden, from rows of windows or curtain wall facades. She simplifies these structures and makes them visible as patterns in her work through serial repetitions. The motifs

are not crucial as references. They are only significant inasmuch as they initiate a process that transforms the material – matter into new matter. You are actively involved in this metabolic process that she catalyses. This is what we experience when the grain of the wood is metamorphosed into textile and space in our homes with the wardrobe *Nomadskab* (Nomad Wardrobe) from 1994 or when the dry earth in Namibia from 1995 becomes colours and patterns of crinkled surfaces or animal skin, as surroundings for our bodies.

The experience of Louise Sass' works is based on concepts like colour, surface and pattern. The compositional order with which traditional textile printing works is broken down and the material appears as one thing. But when you look closer, as in the works with ink stripes on paper from 1997–98, cracks appear, interstices and transitions. Constantly the surface changes character and is suddenly many directions, infinitely many orientations. The small openings that arise in the shifts between the individually applied layers of paint, glue or paper, reveal the power of the material to move us and affect our perception of the surroundings.

The works *Linear Stack* (Linear Stack) and *Undervejs* (Along the Way) from 1996–97 make use of a very simple structure of lines. The screen-print frame is used as a stamp, printed and repeated ad infinitum. In the successive printing process the stamp is moved and turned all ways, so that the finished result emerges as one matted picture; a picture filled with space in which you can get lost – a kind of maze that leads us now in and now out of the picture.

Whether Louise Sass works with textiles or paper, she exploits the inherent potential of the material and brings it out thanks to the various techniques she uses.

A recurrent feature of her work is linear structures. Long lines and stripes that extend over the surfaces like the horizon, like the grain in wood, water in rivers, electric currents in a circuit, or winds. It all flows lightly and elegantly, and the picture is never completed as a unified whole. It gives the impression that she paints back and forth, up and down, crossing and recrossing with striped paint straight from the paint pot.

Louise Sass' works capture the sensuous aspect of the surface before the intellectual interpretation. The surface lies there passively, waiting to be activated by a user who is then caught in the manyfaceted world of the picture. The user becomes an active part of the metabolism of the material and the space.

In building up a surface Louise Sass goes through a process where one layer is laid over another, then a third and so on, thus releasing the meaning of the single layer to take on another meaning that depends on the interplay with the others. A symbiosis arises of colour, motif and material, sensed differently according to whether it is paper or textile. In the textile print the colour is etched into the textile and while the individual layers can be seen, they cannot be felt. It is different with paper. The wet paint soaks the paper, which bulges and twists during drying so that the two-dimensional motif appears in relief, as can be clearly felt and seen in the paper works from the exhibition at the Gentofte Art Library in 1998.

Louise Sass is in the midst of a development where stripes, lines and directions are subject to experiments and processes that expose the myriad possibilities of the surface and the space.

Stig L. Andersson
Ass. Prof. architect.

GUL/BLÅ
VATTENFÄRG, AKRYL, PAPPER, 1998.
DEL AV.
YELLOW/BLUE
WATERCOLOUR, ACRYLIQUE,
PAPER, 1998.
FRAGMENT.

